

CZIGÁNY GYÖRGY

Verssor az utcazajban

(Ostinato)

Csak fűzfaágak fénylenek
sárgán derengik estemet
Tudom tudatom semmi lett
nincs amit elfelejthetek
A forró kőlépcsők felett
nevetgélni volt jó veled
Öröklétbe merült kezed
És nincs is természetesebb
lenni s hogy lenni nem lehet

(Csordultig)

Csordultig teli nevetéssel,
örök csendbe markolva térdel
velünk e lét: járunk jövőndő
évezred hamujában. Erdő
fakadna ott, égbe kiáltó
színek, láng lombok, mint a zászló.
Zúdul, élni képes csak minden.
A katasztrófa is szelíden
néz ránk s még makacsul dobolja
hevét a szív, akárha volna
helye rigófütty diadalnak
kertben, hol halottat siratnak.